

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâi a Postului Mare, a Ortodoxiei

Fiilor, fiilor, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în acest nume vin Eu la voi, în acest nume vă grăiesc și vă învăț de la Dumnezeu, iar voi trebuie să prețuiți mult, mult și mereu această unire a cerului cu voi în lucrare, că Eu nu Mă despart de cei din cer când vin cu masă de cuvânt la voi, în grădina în care v-am așezat să slujiți lui Dumnezeu cu viața voastră și cu credința care Mă aduce la voi ca să Mă fac carte pe pământ, carte împărțită de voi, și ca s-o am deschisă în ziua judecății, și pe voi lângă Mine în ziua aceea ca să mărturisiți pentru Mine, fiilor, așa cum au mărturisit ucenicii Mei acum două mii de ani că Eu sunt Hristosul Tatălui și că au văzut ei cerurile deschise, și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului și lucrând cerește în mijlocul oamenilor minunile lui Dumnezeu.

O, am privit peste voi cu părintească iubire și cu milă, fiilor. A trecut prima săptămână a postului mare și am privit cu mare iubire peste cei ce ați iubit întreg ascultarea de părinți pentru vremea cea de post a acestei săptămâni, iar peste cei șovăitori și puțin ascultători am privit cu milă, de vreme ce iubirea lor de Dumnezeu este micuță, ca și frica de Dumnezeu, care dă omului credincios aripi de puteri sfinte pe calea crucii biruinței. O, voi să nu uitați că puterea credinței se măsoară după puterea iubirii, și tot așa și faptele credinței, fiilor, și de aceea Eu am putut mult și multe pe pământ între oameni prin puterea iubirii de Dumnezeu, și care se făcea în cei ce Mă iubeau credință împlinitoare, putere pentru Mine și mărturisire până la cer în cei ce au ars de iubire prin unirea lor cu Mine pe pământ în lucrare cerească.

O, nu oricine poate să fie creștin, fiilor. Îi este ușor omului să se creadă creștin, dar creștin după adevăr este numai cel ce se face creștin prin iubire de Dumnezeu și prin multă lucrare de mărturisire a sa pentru Hristos, după ce înțelege el pe Hristos și marea Lui lucrare pe pământ între oameni, cale făcându-Se Domnul pentru om spre rai, spre locul cel dorit de cei ce știu unde este Domnul și unde trebuie să ajungă ei ca să fie cu Domnul pe vecii apoi, o, și de aceea creștinii râvnitori iubesc această cale, calea crucii, crucea purtată, și așa călătoresc ei spre locașurile Domnului, dar puțini, puțini din cei ce se mențin cumva pe calea creștină înțeleg cum se crede și cum se merge spre acasă, spre locul cel frumos pregătit pentru om când la începutul cerului și al pământului a făcut Dumnezeu raiul ca să-l așeze pe om în fericirea lui, iar Eu de aceea a fost să vin acum iarăși și să grăiesc peste pământ despre această fericire a locașurilor lui Dumnezeu, căci raiul face parte din facerea cea nevăzută a lui Dumnezeu încă de la începutul zidirii lui.

Da, fiilor, să știți că pe pământ nu sunt pătrunse tainele facerii lui Dumnezeu, dar Eu vă deslușesc vouă, ca să știe și cei ce Mă iau de la voi cum să le fie iubirea cea pentru Dumnezeu și credința apoi, ca să poată ei să străbată calea purtării crucii până la intrarea în locașurile Domnului, până în raiul făcut de Domnul la răsărit de Eden, locul slavei Domnului și al suitelor cerești slujitoare acestei slave și lucrărilor lui Dumnezeu toate, iar raiul este tot o mângâiere, farmecul minunii lui Dumnezeu pentru omul cel zidit în ziua a șasea, și pentru care Dumnezeu a zidit toată facerea cea văzută și cea nevăzută.

O, fiilor, calea creștinului nu e ca pe pământ, căci ea e cale spre rai, spre cele ce nu se văd ale facerii lui Dumnezeu, iar pentru această biruință dusă până la capăt trebuie iubire aparte, iubire pentru Dumnezeu și lepădare de sine pentru cel care alege pe Domnul pentru viața sa, că iată, lângă corturile cerești ale slavei Domnului a așezat Domnul grădina raiului pentru cei drepti, care merg după Domnul pe pământ până ce ajung ei în sânul lui Avraam.

O, fiilor, ca și cele de pe pământ sunt și cele ale facerii celei nevăzute a Domnului: palate și grădini, corturi cerești și locuri dulci lângă ele, armonia cea care nu se suie la mîntea pămîntenilor, dar Eu, Domnul, grăiesc la voi ca să învețe de la Mine și cei ce Mă iau de la voi și ca să înțeleagă unde să-și zidească averi netrecătoare în locul de unde a căzut Adam când a lepădat ascultarea de Dumnezeu, porunca cea dintâi, cea despre mîncarea pe care avea s-o mînce omul în rai, iar Adam n-a ascultat de Dumnezeu așa, și iată, cuvîntul lui Dumnezeu neîmplinit de om se numește neascultare de Dumnezeu, iar cel ce nu ascultă este neputincios cu duhul, cu sufletul și cu trupul, și nu trăiește pentru Domnul unul ca acela, și doar vremelnice alege să-și zidească viața, iar la capătul vieții își ia plînsul în primire la vederea locuinței celor dreți, și unde nu poate pătrunde, că n-a ascultat de legea vieții veșnice, căci a știut și n-a ales mersul cu crucea, care dă omului credincios putere mare pe calea întoarcerii acasă, pe calea înspre raiul cel din Eden.

Fiilor, fiilor, după duminica pomenirii căderii lui Adam din rai pe pământul cel văzut al facerii lui Dumnezeu, iată întîia duminică a postului mare, numită ea de sfinți și de părinți duminica ortodoxiei. În această zi de duminică ar fi să se citească și în bisericile din România cartea așezată de sfinți prin descoperirea Duhului Sfînt, cartea rostirii binecuvîntărilor și a anatemei, despărțirea la dreapta și la stînga a creștinilor ortodocși de cei ce nu sunt ai acestei cărări spre rai, ai bisericii lui Hristos așa cum a fost ea la începutul cel de acum două mii de ani așezată să fie și să păstreze pînă la sfîrșit datinile începutului ei.

O, nu mai este despărțirea grăului de neghină, și este amestecat totul la un loc, de nu mai știe omul credincios calea spre Dumnezeu pentru el, și aceasta este vina celor ce stau pe scaun de păstori sugători și lacomi, și care nu poartă grija turmei nepăstorite, și pentru care mila Mea Mă coboară pe pământ Învățător pentru cei lăsați de izbeliște și părăsiți de învățătura cea bisericească și neîmpărțită ea ca s-o trăiască oamenii. De milă cobor, aceasta să știe cei care nu păstoresc biserica Mea, ci doar stau peste ea și o sug de vlagă și atât.

V-am dat povață și lucrare, fiilor, v-am adus de știre să slujiți laolaltă slujba sfîntului maslu pentru țara Mea de azi, pentru România, cea atât de robită de duhul cel străin de ortodoxie și de sănătatea cea duhovnicească, și v-am spus să numiți neamul român de peste tot și să cereți Domnului vindecarea lui de păcat și de rătăcire de la calea crucii, iar voi M-ați ascultat și v-ați strîns și ați ridicat spre corturile Domnului slujbă și cerere de vindecare a neamului român, iar acum aveți datoria să atingeți cu untdelemn sfîntit neamul român atât cît puteți să faceți aceasta, ca să aibă el parte de ungera cea vindecătoare, și v-am învățat pe voi cum să împliniți aceasta, că toate vă învăț să Mă ascultați când lucrați cu Mine așa cum lucrează pentru Mine cetele și puterile cerești în corturile cele nevăzute ale slavei Domnului.

Fiilor, fiilor, ungeți țara română în cele patru laturi, ungeți cărările pe unde merg românii, ungeți intrările, ungeți cu mir vindecător, atingînd voi peste tot pe unde umblați untdelemnul cel sfîntit și vindecător de păcat și de duh rătăcitor de dreaptă credință, iar românii se vor atinge de darul Meu cel vindecător de nedragoste de Dumnezeu, iar voi să ascultați așa, fiilor, că iată, lucrez cu voi pe pământ pentru fericirea celor mulți, care nu știu de unde vine ea și cum îl poate purta pe om spre ea.

O, ce mult, ce mult trebuie frămîntată pâinea ca să iasă ea o pâine bună și de folos! Tot așa de mult trebuie frămîntate și inima și viața creștinului care caută spre locul fericirii raiului, că nu oricum se poate intra în rai, ci numai cu ascultare deplină, fiilor.

Iată, să știe toți creștinii care vor cu Dumnezeu pe pământ, și în locașurile cerești apoi, și să știe ei că neamul creștinesc nu trebuie să mînce în fiecare zi, o, nu, fiilor. Nu trebuie creștinul să-și bată trupul atât de nemilos, căci și trupul are nevoie de odihnă, de curățire de cele de pe pământ supuse stricăciunii, iar aceasta poate numai o credință mare, și ea să-l lucreze pe creștin așa cum este de la Dumnezeu să fie un creștin, care trebuie să dea din zilele

lui și lui Dumnezeu cât stă pe pământ, și să-și adune și în cer zile trăite pe pământ, căci învâțul are și dezvăț când vrea omul să-și zidească și veșnicia odată cu viața lui cea trecătoare pe pământ.

O, ce durere, ce durere pe îngerii din cer care slujesc pentru oameni după datina cerească! O, ce durere când într-o obște de ucenici nu sunt toți la fel în dragostea de Dumnezeu, și când îngerii slujitori nu au putere deplină în toți pentru viața cea cu ascultare a creștinului!

Fiilor, fiilor, pe cât puteți, dați din mijlocul vostru diferențele firii și ale purtării. Acestea nu vă dau prilejul să fiți una, fiilor. Luați firea ascultării de Dumnezeu toți la fel, ca nu cumva slujirile de la unii la alții să vă facă vouă rău prin duhul nepotrivirii în iubire și în ascultare de Dumnezeu. O, căutați să semănați cu cei din cer în toată clipa, fiilor, și cu toată armonia dintre voi. Fiți fiii dreptei Mele, fiți ai dreptei credințe, că nu-s după dreptate ortodoxă creștinii, și e mare amestecare în viața lor de zi cu zi și în slujirea Domnului apoi, și au ei în minte că nu pot mai mult și că asta le este măsura și puterea, și uită ei că voința le dă putere, că Dumnezeu ar fi să fie voia lor, și iată, nu pot cei mulți, nu vor cu Dumnezeu decât cât își aleg ei să vrea și să poată, și greu își mai pregătesc aceștia de bună voia lor odihna cea de rai după truda vieții pe pământ.

Eu, Domnul, Mă aplec acum cu mângâiere mare în fața celor ce au postit după carte în această săptămână, întâia a postului mare, și cu cât le va crește dragostea de rai, cu atât ei vor putea mai desăvârșit și-și vor înflori calea spre rai, spre locul de unde omul a căzut prin nedragoste, prin neascultare acum mai bine de șapte mii de ani, după numărul omului.

Și acum rămân cu voi cu binecuvântare mare pe toată calea postului mare, și mereu vă stau aproape cu masă de cuvânt, cu hrană pentru suflet și pentru putere de duh, fiilor. Vă port în brațul Meu ca pe cei mici și purtați, iar voi, fiilor, creșteți, creșteți iubirea din voi și dați Domnului inima locaș ca să stea în ea, iar Eu vă voi da locaș dulce când vă voi găsi vrednici ca să vă dau.

O, pace vouă, fiilor! Binecuvântați pe Domnul și bucurați-L pe El! Fiți vii, fiți tot mai vii, și vă voi învăța aceasta pe voi ca să știți să fiți vii, fiilor, și să Mă uit la voi și să vă vad așa!

Vă țin în brațe, dar nu pot pe toți, că unii din voi nu iubesc îndeajuns aplecarea, pacea, smerenia și blândețea inimii, frumusețea duhului și a purtării și a cuvântului dulce, și le trebuie acestora schimbarea ca să pot să-i cuprind și pe ei și să se poarte ei apoi după placul Meu.

O, aveți grijă de blândețea și de smerenia inimii, fiilor. Altfel postul de bucate nu vă aduce nici un folos, ba chiar pagubă vă poate aduce, căci duhul rău are cu ce să vă învinuiască apoi dacă are strânsură de la voi.

O, învățați de la cei ce iubesc pe Dumnezeu între voi și țineți-le urma, fiilor! Voiesc să vă am pe toți dragi ai Mei. Frumoși ca Domnul să fiți voi, aceasta vă doresc Eu vouă, aceasta, fiilor, o, și nu este mult ceea ce doresc Eu să fiți voi. Amin, amin, amin.

03/17-03-2019